

časopisje pa ima dolžnost, da opozarja na pomanjkanje teh ali onih šol v primeri s tujcem (str. 408 in 409). Pisatelj priznava, da je slovensko šolstvo vzlic vsem zaprekah in težavam v zadnjih 30 letih zelo napredovalo, narodna zavednost in nivo izobrazbe sta se pri Slovencih znatno dvignila. Lep je pregled slovanskih literatur prof. J. Máchala; obdelana je povsod le najnovejša in sodobna literatura. Prav dobro je očitana naša slovenska književnost; z ljubeznijo in razumevanjem piše o naši „moderni“, o Ketteju in Murnu, o Župančiču in Cankarju. — O ruski, poljski, češki in jugoslovanski upodablajoči umetnosti razpravlja Fr. Táborský. Rusi so največja potencia, posebno v arhitekturi, Poljaki briljirajo v slikarstvu, Čehi imajo par velikih mojstrov, Poljakov in Rusov pa še ne dosežejo. Južni Slovani se šele umetniško probujajo, imajo pa velikega kiparja Meštrovića. Slovenska moderna je še vsa pod absolutno vlado novoimpresionizma; Slovenci so skoro sami mehki liriki: Jakopič, Jama, Grohar. Neresnična pa je trditev, da ni še nič slovenskega v njih slikah, „nobene posebne note, nobenega plemenskega akcenta“ (str. 596). — Članek o slovanski glasbi dr. Zdenka Nejedlega se nič ne ozira na razvoj slovenske glasbe, vsaj moderna („Novi akordi“) bi to zaslužila. — Sledi razprava Jana Hejreta o slovanski žurnalistiki. Poglavlje o Slovencih je pisano toplo in informativno kljub nekaterim netočnostim. — V tretjem delu beremo članek dr. Jos. Scheinerja o Sokolstvu, ki mu je vodilna vloga v zbliževanju slovanskih narodov. Končno slede še informacije o turistikii v slovanskih deželah. Dr. Boh. Franta navdušeno hvali lepoto slovenskih krajev.

Delo je nepopolno, ker mu manjka važni oddelek o gospodarskih razmerah pri Slovanih; pogrešamo tudi informacij o organizaciji znanstvenega dela, o slovanskih glediščih; dobro došla bi nam bila navedba glavnih literarnih virov. Sicer pa ostane „Slovanstvo“ delo trajne vrednosti, trden kamen k podlagi prave slovanske vzajemnosti.

Dr. Vinko Zupan.

† **Dr. Ljudevit Mihajlovič Jenko.** Po daljšem bolehanju je 5. februarja t. l. umrl v Ljubljani dr. med. Ljud. Jenko, iskren rodoljub, ki je posvetil ves svoj prosti čas ideji kulturnega zbližanja Slovanov z ruskim narodom. Da bi širil znanje ruskega jezika med Slovenci, je ustanovil „ruski kružok“ v Ljubljani, kjer je dosegel lepe uspehe. Literarno je malo deloval; bil je sotrudnik Podgornikovemu „Slovanskemu Svetu,“ za katerega je poslovenil A. I. Eljsinovo „Rusko pravopisje za učeče se“ (Trst 1892).

Vodnik in Prešeren — člana Kazine. Začetek ljubljanske Kazine sega v leto 1799. V prvem nadstropju tedanjega gledišča so se shajali moški iz boljših krogov na zabavo. Kot društvo z gotovimi pravili se je ustanovila Kazina za francoske okupacije leta 1810. Tedaj je imela prostore najete na Glavnem trgu št. 8., potem št. 5. (H. Costa, Reiseerinnerungen 34), naposled izza konca leta 1820. v Gerliczyjevi hiši v Gosposki ulici. Leta 1810. je štela Kazina 178 članov, med njimi Valentina Vodnika, škofa Antona Riccija in razne opravnike francoske vlade